

Komfortní zóna

Tereza Tichá

Postavy:

H – mladý muž

U – dívka

Moderátorka

Maskovaný

Maskovaná

Pověřený

První obraz

H, U

Vidíme malou potmělou místnost podobnou krabici, černé stěny, žádné dveře, ani okna. Jen v levém rohu je otlučený stůl, na něm malé bílé zrcadlo a improvizovaná sbírka make-upu. V pravém rohu se pod tíhou nespočtu cárů hadrů, kabátů, masek ohýbá dřevěný věšák. Na stěně za věšákem jsou vyryta dvě písmena – U a H.

Na zemi ve středu místnosti jsou něčím podobným lepící pásce vyznačeny dva obdélníky. V jednom z nich stojí mladý muž – H. Je vysoký, velmi hubený. Na sobě má černé tepláky a černou košili s bílými pruhy, která je buď moderně oversized nebo je mu prostě o několik čísel větší. Nejde určitě poznat, z jakých je muž poměrů. Na čele má zaschlou krev.

H si sáhne na rozseknuté čelo a sykne bolestí.

H: Ah! Praštil jsi mě do hlavy?!

Světlo nám odhaluje dívku v džínách a tílku se sepraným potiskem – U. Je malá, sahá sotva po hrud' H. Krátké vlasy se jí kroutí.

U(klidně): To jsem nebyla já.

U: Ukaž.

U se mu pokusí otřít zaschnutý pramínek krve.

H: Hej, osobní prostor!

H si U změří pohledem.

H: Kdo sakra seš?

U (s pokusem o pukrle): Ahoj, já jsem U.

U nastaví ruku k políbení, ale H se ušklíbne.

U: Taky mě těší.

U se k H znovu nakloní.

U: Usnadním ti to, teď bys mi měl říct svoje jméno. Ty jsi...

U si nejprve prohlédne H a pak stěnu zadní stěnu místnosti, na které jsou vyryta dvě písmena. Přejede po nich prsty.

U (pro sebe): Háčko... Tak jo...

H: Vysvětlíš mi, o co ti jde?

U: Copak to nechápeš, H?! Vybrali nás!

U skočí H zezadu na záda a on zamrzne v šoku. Z U srší nadšení a výraz ve tváři H značí nedůvěru a strach. Vzápětí ze sebe U shodí.

Druhý obraz

Moderátorka, Maskovaný, Maskovaná

Vidíme televizní studio, světlo ukazuje mladou moderátorku, působící značně nervózním dojmem, sedí na židli, rovná si papíry a chystá se na svůj výstup. Vypadá, že se jí nahromadil veškerý adrenalin v těle, kdyby mohla, nejspíš by se na židli vrtěla.

Hlas: Za deset, devět, osm...

Odpočítávání pokračuje tišeji.

Moderátorka (*pro sebe nanečisto*): Vážení televizní diváci, během několika posledních měsíců jste se mohli setkat s fenoménem reality show Komfortní zóna. Doufejme, pouze z doslechu, ne že byste vy...

Hlas: Jedeme živě!

Moderátorka: Vážení televizní diváci, během několika posledních měsíců jste se mohli setkat s fenoménem reality show Komfortní zóna.

Pomalou přichází Maskovaná a Maskovaný každý z jedné strany, oči upřené jen na moderátorku, oba vypadají z moderátorky nadšeni až predátorským způsobem.

Maskovaná (*šeptem*): Říká se, že peníze, které tam člověk vyhraje, mu stačí na nový život. Už se nemusíte vrátit do vyčerpávající práce, k partnerovi, kterej vás z nudy bije, k půjčkám, které vás pomalu stahují z kůže... Nemusíte se vrátit k sobě. Koupíte si nový jméno, nový dům, novou lásku. Nový život.

Maskovaný: Jsou to peníze, pro který stojí za to riskovat...

Moderátorka: Připomínáme, že sledováním Komfortní zóny podporujete dehumanizaci, manipulaci a bezúčelné násilí.

Maskovaní se přibližují.

Maskovaný: Je to prostor, kde můžete cokoliv!

Maskovaná (*nadšeně*): Zbaví vás jména, zbaví vás zodpovědnosti. Všechno je to hra!

Moderátorka nabírá při svém projevu na rychlosti, začíná mluvit překotně a uspěchaně jako by chtěla mít vysílání co nejdříve za sebou, Maskovaní ji znervózňují.

Moderátorka: Máme zprávy, že herních místností, kde jsou lidé po dvojicích nebo skupinách drženi je na čtyřicet. Zavření ve stísněných místnostech, držení mimo denní světlo a bez možnosti kontaktovat své blízké si musí vymyslet prostředky, kterými budou bavit svoje diváky připojené na streamované vysílání.

Maskovaná (*přátelsky a pohodově*): Je to celkem snadný: umíte lidi rozesmát? Udělejte comedy show! Pamatujte, že po čtyřadvacet hodin si vaši místnost může kdokoliv, kdykoliv zapnout. A jakmile vy začnete nějakou akci, dostanou na vás diváci upozornění ve svých zařízeních! Ví, že se něco děje a budou vás chtít sledovat!

Maskovaný (*jako životní kouč*): Budou vás chtít. Zaháčkejte si je! Ať se třesou na vaši show. Nedejte jim prostor zaváhat!

Moderátorka (*příliš rychle*): Pro ty z vás, a předpokládám, že pro většinu, kteří aktivně nevyhledáváte tento způsob zábavy, musím připomenout, že Komfortní zóna není pro soutěžící dobrovolnou záležitostí.

Maskovaní si sedají na Moderátorčin stůl, prohlížejí si ji a hrají si s jejími papíry. Ve vysílání se nic nemění, nikdo nereaguje a nám dochází, že Moderátorka je jediná, kdo Maskované vidí.

Moderátorka (*snaží se skrýt paniku*): Stačí jedna nešťastná událost – autonehoda, požár starého skladu anebo výlet do horší, ehm zanedbanější čtvrti vašeho města. Jakmile z daných okolností vyplývá, že jste při nehodě zemřeli, jakmile se nenajde vaše tělo, jakmile není důvod pátrat po vás, může vás Zóna vybrat. Tohle ale není druhá šance, šance na lepší život, je to past a vy nemáte na vybranou. Buďte na sebe opatrní, držte se dál od podezřelých míst, ve večerní době nechoďte nikde-

Už jsou oba maskovaní nepříjemně blízko.

Maskovaná (*vědoucně*): Existuje řada způsobů, jak se do Zóny dostat. Stačí se nachomýtnout na správném místě ve správnou chvíli. Bloumání okolo starých skladů, opuštěných vrakovišť, jedna noční procházka lesem vám může změnit život! Stačí předstírat zranění, nějakou tu nehodu už si sami snadno připravíte. Pak vás najdou.

Maskovaný: Pak Vás vyberou!

Maskovaní slezou ze stolu a obcházejí Moderátorku.

Moderátorka (*naléhavě*): Ověřené informace potvrzují, že v Komfortní zóně došlo k několika úmrtím. Soutěžící jsou nuceni si jakýmkoliv prostředky udržet diváky, kteří jim svým časem u obrazovky zajišťují popularitu a pohodlí. Slyšíme o krvavých zápasech holýma rukama, kde se vyčerpaní soutěžící každý další den pouští do nového souboje, máme informace o zvrhlém pseudo-detektivním dramatu, kde dva soutěžící mučí-

Maskovaný se nakloní zezadu k moderátorce a přerušuje ji

Maskovaný: Pššt.

Maskovaný pohlídá moderátorku po tváři a postupně si pokládá hlavu na její.

Maskovaný: Doporučuje se bavit diváky tak měsíc, dva, stejně jako všechny trendy ani vy se neudržíte věčně. Producenti show vidí, jakou máte sledovanost, a taky vidí, když začne klesat.

Moderátorka se třese a prudce dýchá. Maskovaná si jí pomalu sedá na klín.

Maskovaná: Počítejte s tím, že jednou lidi prostě přestanete bavit, takže na závěr si připravte nějakou bombu, po které vás pustí i s výhrou.

Maskovaný (*moderátorce*): Jestli něco umíte, tak to předved'te.

Maskovaná zkoumá moderátorčinu tvář.

Maskovaná (*pokrčí rameny*): Vy jste hvězdy, vy jste pořad!

Maskovaný moderátorku políbí do vlasů a Maskovaná seskočí z jejího klína. Oba se chytí za ruce a odejdou za Moderátorku.

Třetí obraz

H, U

Jsme opět v malé potměšilé místnosti, označené písmeny U a H. Objekty v místnosti jsou přeskldané, už uplynul nějaký čas. U jedné ze stěn leží hromada hliníkových táců. Na zemi sedí H a U.

H: (*nadechne se jako by chtěl něco říct, ale místo toho vydechne a ironicky zavrtí hlavou*)

U se na něj přísně podívá, a posunkem ho pobídne, aby začal.

H (*energicky*): Vítejte v našem skromném příbytku!

U: Čtyři kroky na šířku (*U projde k divákům jako modelka na mole*), na délku deset (*H projde o něco méně výstředně*)

U a H: Diagonálou... (*rozeběhnou se proti sobě a plácnou si*) osm!

H stojí ve středu místnosti a s neskutečným zápalem vlastním moderátorům teleshoppingu popisuje místnost.

H: Dvě matrace (*U se požitkářsky rozvalí na obdélníku na zemi, který vyznačuje postel*), maskérský stůl (*U s grácií předvádí líčení*) se židlí (*U zvedá židli nad hlavu jako kulturista v cirkuse a vzápětí ve zběsilém tempu předvádí sbírku kosmetiky*) a směsíci make-upu. Šatník, (*U se předvádí v boa a elegantním klobouku*) s nejrůznějšími kostýmy a maskami! (*na to U odhazuje klobouk směrem k červené neustále blikající tečce, která prozrazuje jednu z kamer, jež je snímá*).

Po zemi přiletí z rychle mizícího otvoru ve stěně hliněný táč s chlebem.

U se rozzáří oči

H si odfrkne nejdřív nad chlebem pak nad U.

U: Ten je měkkej!

H: Není o nic měkčí než ten ze včera...

U (*sladce*): Tak se budeš muset víc snažit, H. Když bys žongloval nebo... (*zarazí se*)

H: Ne.

U (*ťukne H pěstí ho boku*): Já ti říkala, že to bude fungovat, někdo si nás zapnul (*zamává na něj chlebem a kousne si do něj*) šaškárny lidi žerou!

H: Alespoň někdo se nažere... Tohle (*zdvihne kousek chleba*) na tom prostě člověk žít nemůže U, nemůže!

U na to reaguje posmutnělým zašeptáním: Nepodceňuj lidi...

Najednou je však zase plná energie.

U: A navíc, kdybychom nedělali tyhle věci nárazově, třeba by nás sledovalo víc lidí. Kdybychom vymysleli vlastní námět! Můžeme třeba udělat parodický zprávy! Nemáme páru, co se děje venku, bylo by to vtipný, chápeš?!

H: Nebudu dělat víc, než je potřeba k tomu, abych nepošel, takovou radost jim nedopřeju.

U popadne chleba a kousne do něj.

H: Zavři pusku, když jíš.

U odběhne a H neochotně žvýká svoje sousto.

H bloumá po místnosti a pak nenápadně popadne rtěnku ze stolku. Pak ze země sebere zrcadlo, postaví ho na židli a prohlíží se v něm, chvíli to vypadá jako by si rtěnku chtěl nanést na rty.

A pak začne malovat.

H: Původně to byl takovej můj osobní protest, ignorovat lidi, kteří byli se mnou 24/7, odpojit se od týhle křeččí klece. A taky, ale to jsem nikdy nepřiznal, ani U ani těm ostatním, dělalo mi to radost. Lidi si tady často vytvořili novou tvář, tak jsem se rozhodnul, že dostanou jen to, co by mohli vidět tam venku. Kluka, co maluje.

U (*nadšeně*): Ty kráso!!

H: Hm.

U fascinovaně upírá oči na malbu.

U: Maluješ i lidi?

H: Někdy.

U: Namaluješ mě?

H: Klidně.

U si povyskočí a běží ke stojanu, aby si vybrala, čím se ozdobí.

H (*rázně*): Bez těch ohavností.

Intermezzo

Maskovaný a Maskovaná

Jsme ve zvláštním blíže neurčeném prostoru, je tma, ale dokážeme rozeznat plátno, na kterém se ve čtvercích promítají záběry z místností Zóny. Vidíme také obrysy dvou živých lidí. Maskovaná k nám stojí zády a pozoruje záběry zobrazující malujícího H. Najednou je na všech mini záběrech jenom on.

Maskovaný přichází.

Maskovaný: Novej hrdina?

Maskovaná: Uvidíme...

Na záběrech teď vidíme U, která kolem H poletuje a nadšeně se usmívá.

Maskovaný: Snad mu nebude překážet.

Oba Maskovaní se ztrácí ve tmě. Vidíme jen záběry na další hráče v dalších místnostech. Ve chvíli, kdy celé pláno zaplní záběr mladého, sotva patnáctiletého chlapce, který se blíží k muži svázanému na židli s nožem v ruce se plátno zasekne a zčerná.

Čtvrtý obraz

H, U

Jsme v ubikaci U a H. H maluje U, ale nerealisticky, zase používá rtěnku a prsty otírá se do hadru vedle zrcadla. U ani nedýchá a pózuje se zdviženýma rukama, všechny svaly má zaťaté.

H: Nehýbej se furt. No, víš, ty co, nevadí, to by asi šlo.

U se svalí na zem.

U: Aaah, jsem úplně ztuhlá.

H: Dobrý, už tě nepotřebuju.

U: Jsi si jistej?

U vyskočí na nohy a vypadá zase čile.

U: Protože já to vydržím! Už dobrý, protáhla jsem se a můžu pokračovat!

H: Nepotřebuju tě.

U trochu posmutní, ale rychle zase naskočí zpět.

U: Jak to, že jsi tak dobrej? Děláš to dlouho?

H: Od mala jsem vystavoval... v kavárnách, v zušce. Ale nebyl jsem jedinej, vždycky tam se mnou byly další děcka. V zušce byli čtyři takoví, na střední jich bylo sedm a na vejšce...

U: Nech mě hádat, čtrnáct?

H se zasměje.

H: Čtrnáct... čtyři sta... I kdyby jich bylo čtyři tisíce, všechny jsem je měl nechat v prachu, vyhrát, bejt nejlepší, tak to bylo předurčený...

U (*nechápvavě*): Cože?

H: Když nemáš sourozence, tak svoje rodiče neskutečně fascinuješ. Celej život mě podporovali, někdy bych řekl, že i trochu moc. Namaloval jsem portrét svý mámy a ta mi koupila půlroční kurz portrétování. Umatlal jsem něco z hlíny a táta mě hnál na soutěž v keramice, umístil jsem se. Vždycky jsem se umístil. Byl jsem předurčenej k tomu něco dokázat.

H: Dokud jsem nešel s kůží na trh, dokud mi na Akademii nestrčily velkýho tlustýho fakáče do ksichtu.

U: Co se stalo, provedls něco?

H: Já? Nebyl jsem výjimečnej, U, to se stalo!

U: A to rozhodne kdo? Že seš nebo nejseš výjimečnej?

H (*s uchechtnutím*): Úplně kdokoliv! Kdo se cejtí na to, že by k tomu měl co říct. Nebyl jsem jim dost dobrej, takže teď jsem doma. A víš ty, co? Je to skvělý. Nepotřebuju je, abych měl dobrej život. Nedělám nic, a přesto je mi dobře, mám auto, fajn oblečení, dovolenou....

H: Jenom... jedna věc mě sere, doma na mě neustále dotírala inspirace, otravovala a snažila se mně nalhat, že něco dokážu, jenže já jí to nemohl udělat. Jak bych se mohl pustit do něčeho s vidinou, že to nebude dokonalý? Že udělám jen napodobeninu vize, která se mi uhnízdila v hlavě.

H zvedne zrcadlo a podívá se na něj a U mu nakukuje přes rameno a obejmě ho. Uslyší drhnutí kovu o podlahu a zrcadlo mu vypadne, na poslední chvíli ho chytí. Na zemi je tác, na tácu je maso, dvě čokoládový tyčinky a brambory.

H: Kurva.

U: Co se stalo? (*spatří tác*)

H se nasupeně otočí, neřekne ani slovo a odnáší zrcadlo pryč.

U: H, co to děláš?

H mlčí a bere hadr.

H: Tak takhle ne.

U: Počkej, neblázni! Vidíš, co jsi dostal?! Máme víc sledujících!

H se rozesměje.

H: Sledující?! To určitě. Víš, proč se jim to líbí? Víš, co je na tom obraze tak speciálního?!

U: Jsem to já...

H: Ne. Tohle je produkt, co má tvůj obličej! Tvoji masku... Na ulici nikdo nezavadí pohledem o kluka, kterej maluje, ale tady (*hořce se uchechtne*), tady je to najednou senzace. Věci, který jsou tam venku bezcenný jsou tady pokladem (*ukazuje U prstem na hrud' až to vypadá, že mluví o ní samotné*), protože takhle funguje televize!

H se prudce otočí a popadne zrcadlo.

U: Prosím, nedělej to! Přemejšlej!

Perou se o zrcadlo, H zahodí rtěnku a dlaní poničí obraz na zrcadle.

H (*s opovržením*): Malováním něco dokážeš...

H odpochoduje pryč od svého zničeného díla. U sbírá ze země rtěnku. Prstem si pak ze rtěnky nanese nesmírně pomalu na obě tváře trochu růže. Prostor začíná jakoby odnikud plnit zvláště vonící kouř.

U: Něco dokážeš.

U začichá ve vzduchu a pomalu se sesune na zem. Stihne se otočit na H, který už leží na zemi.

Tma.

Pátý obraz

H. U

U sedí u chvějícího se H, který leží na zemi, starostlivě se na něj dívá, ale nedotkne se ho.

H se probere.

U: Jsi v pohodě? Na, dej si něco k jídlu.

U mu podá chleba, H si k němu přičichne a kousne si.

Jakmile ale polkne, začne se dávit.

U neucouvne, ale H ji rychle odežene, a tak U odchází ke stolku s líčením. Nenápadně H sleduje pohledem plným znepokojení. Po chvíli si v zrcadle všimne růže na svých tvářích. Vzápětí se na rámu stolního zrcadla rozbliká červená kontrolka prozrazující kameru.

U si zrcadlo nastaví na sebe a zářivě se usměje. Začne si růž na svých tvářích fascinovaně rozmazávat jako by se líčila.

H je v ten stejný čas na všech čtyřech a prudce dýchá, je promáčený potem a třese se.

H (*vyčerpaně*): Ty se za každou cenu snažíš vyždímat z lidí pozornost.... To je hnus...jako bych vypil celou sklenici kapek na kašel. Celej den trávím tím, že se snažím nepozvracet po tom jediným soustu, co jsi mi vnutila. A ty?

U si cílevědomě masíruje pleť a komentuje svoje kroky. H mluví tak slabě, že ho U plně soustředěná na svou performance nemůže vnímat.

H: Můžeš se přetrhnout, aby se ses zalíbila, ale, já ti to nedovolím... Nedokážu ze sebe dělat děvku, proto jsem zrůda? Že ti podrážím nohy... Proto nemáme co jíst. Proto já *nemůžu* jíst. Je to trest, varování od těch, co nikdo nevidí. Jeden se může snažit, ale když to ten druhý bojkotuje, tak jste zase na nule. Je to hra, ne? Ještě jsme si pořád nestanovili pravidla a už nám říkají, co nedělat, a taky, co dělat...

H pohlédne na U sedící u stolu s make-upem a sleduje svůj odraz v kosmetickém zrcadle na stole.

U: Mocht vyprávět svoje pocity, vylívat si srdce, všechno tohle (*ukáže dojatě rukou na místnost*). Děkuju, že mě sledujete, že jste mi to umožnili (*nanáší si rtěnku, stále dojatá*).

U (*seriózně*): Víte, občas vám ujede ruka (*schválně přetáhne rtěnkou*), ale všechno záleží na tom, jak s chybou naložíte (*přetáhne i na druhé straně a zapózuje*)

H (*hořce*): Stejně vysílají černobíle, tak k čemu ty barvy...

Mezitím se U zvedá a vesele vykročí k tácu, který se povaluje u zadní stěny místnosti.

U: Barvy nejsou pro ně, jsou pro nás! Nemusíme jim dát všechno, ale alespoň něco...

H: Ne.

U: H, prosím...

H: Nechápu tvůj zápal. Ty nechápeš moji nečinnost, není potřeba to dál řešit.

U: Tak mi to vysvětli, H! Já tě budu poslouchat.

H: Uměl jsem dobře jednu věc, U, ale rozhodl jsem se, že malování nezaprodám, i kdyby nás to mělo zachránit. Promiň, promiň mi to, U, ale je to tak.

U se v tváři objeví bolest, neřekne nic a odchází ke stojanu.

H se s námahou a viditelnou bolestí zvedá a pomalu přechází ke stolku s make – upem. Vezme do ruky pilník a pohrává si s ním v ruce. Vidíme, že když ho chytne obzvlášť silná křeč, píchne se pilníkem do prstu, aby od ní odvedl pozornost.

H(*vyčerpaně*): Naivní představa, já vím, že zóny se ještě nikdo nedostal pomocí umění. Umění totiž potřebuje čas a ten tady nemáme. Rafael je možná věčněj, ale to, protože žil v jiný době. Tehdy měl na svoji výjimečnost rok nebo i víc, říkali tomu mistrovská práce. My máme nanejvýš pár měsíců. Určující je v tomhle všem lidská potřeba krmit se novými věcmi, který jsou v něčem výjimečný, nemusí být vlastně dobrý, stačí, že je namaloval kluk uvězněnej v psychopatický show. Jenže po týdnu nic neznamenají, jsou starý, okoukaný, a slouží maximálně jako nějaká pomyslná laťka, kterou je nutný překonat. Možná jsem sobec a možná jen zbabělec, ale moje představa o výjimečnosti se od tohoto nárazového hltání dost lišila.

U sbírá ze země tácu, který se povaluje u stojanu.

H: Takže ať si mě trestají. Ale jestli tady umřu, věř mi, nebude to hlady.

U přichází za H, který si celý bledý sedl na zem s prázdným pohledem. Z kapsy vytahuje krajíček chleba.

U: Máš smůlu, rozhodla jsem se, že to sníš.

H(*ironicky*): To sotva. Koukám, že sis *nezapakovala* náhradní oblečení, takže jestli tu nechceš pochodovat nahá, drž to ode mě dál.

U se podívá na svoje tílko a otrhané džíny, ve kterých se do zóny dostala.

H: I když, pak by ses nemusela tak přemáhat, lidi by na nás koukali rádi.

U se na něho pronikavě podívá a pak krajíc zahodí.

U: Fajn, dělej si, co chceš. Je to tvoje tělo.

U se napne v ramenu a dá se na odchod, ale H najednou vyhrkne.

H: Poslyš, jak ses sem vlastně dostala? Nikdy jsi nic neřekla.

U (*nedůvěřivě*): Cože tak najednou?

H: Neboj, tvoje minulost a obraz duše mě zajímá asi stejně jako tady velký pány (*ukáže na skrytou kameru, kterou teď neprozrazuje červená tečka, je vypnutá*). Ale, potřebuju na to nemyslet. Prostě, přijde mi, že když mluvíš, chce se mi blít o trochu míň.

U se ušklíbne.

H: To byla lichotka.

U: Řeknu ti to, když to sníš.

H: Víš, co? Nech to bejt.

U sebere chleba ze země a nalomí ho.

U: Tak, fajn, zkusíme to jinak, řeknu ti, odkud ses sem dostal ty, jen odhadem. A když se trefím, sníš to.

H si odfrkne, ale víc neprotestuje.

U: Hádám, že ty jsi měl vždycky možnost říkat, co se ti zachtělo a komu se ti zachtělo. A upřímně, jsou dvě skupiny lidí, kteří vypouští bez filtru všechno, co jim přijde na jazyk. Ti, co nic nemají a ti, co mají všechno. Vzhledem k tomu tvému mundúru hádám, že tys nikdy moc bídy nezažil. Takže podle mě jsi přišel z rodiny, kde jsi měl jednu chůvu, nějakou starší paní na úklid a kuchaře, co ti dělal lívance přímo do postele (*U se rozvalí na mizerně vypadajícím náznaku postele na podlaze*)

H se tváří trochu překvapeně, ale snaží se to zakrýt typickou jízlivostí.

H: Nebud' se sebou tak spokojená. Chůvu jsem neměl.

U se zazubí.

U: Budu pokračovat. Dokonalá mamá, a ještě dokonalejší papá ti říkali, že musíš být taky nejlepší, a odtud se prosím pěkně vzala tahle arogance a neskutečná potřeba nespolupracovat.

H: To by stačilo.

U: Zase jsem se trefila?

H (*nepřesvědčivě*): Jo, trefila, dej to sem.

U: Otázkou ovšem zůstává, jak se chlapec z takového prostředí ocitnul v situaci, ze které ho sebrala zóna...

H: Říkalas, že uhodneš, odkud jsem se sem dostal, ne jak. Vyhrálas, dej to sem.

U se trochu zarazí a s o poznání menším elánem k němu přistoupí.

U: Víš, mohl bys na to taky nahlížet jako na výhru. Neustále tady žvaníš o tom, jak nejsi výjimečný, ale víš, co? Ty sám tomu nevěříš! Máš v hlavě zabudovanou představu toho, že ti celej svět křivdí, že nevidí tvůj potenciál, ale co když jsi vážně průměrnej? Nebo snad máš něco, co ještě nikdo nestačil objevit? Co když nebudeš nikdy prodávat obrazy za desetitisíce, statisíce?

H: Já nepotřebuju nikomu nic dokazovat, výjimečnost je společenskej konstrukt.

U: Aha, a co pak ti, co si malováním vydělávaj...někdo takovej snad je, ne? Ty nejsou výjimečný?

H: Pokud tomu dost lidí uvěří, tak jo, jsou. Je to pitomej konstrukt.

U: Stejně tak je i pravda. Pokud tomu dost lidí uvěří.

H (*unaveně*): Jaká pravda, U?

U: Říkám, že bys měl otevřít oči. Ty máš možnost tady něco dokázat, máš svoje zásady, fajn, každý něco máme. Ale uvědom si, že tím ze sebe neuděláš nadčlověka. Pořád jsi jeden ze sta. A když na tohle přistoupíš, když pochopíš, že si tu výjimečnost můžeš vytvořit i ty sám, třeba jen dočasně, můžeš si jednou dělat co budeš chtít. Založit si vlastní galerii! Nikdo ti v tom nebude moct bránit, pť za ty peníze, co dostanem! Lidi tě budou znát, budeš zase úplná novinka. Ale musíš přestat fňukat a něco dělat. A to něco je dost jednoduchý. Stačí jen naslouchat ...

H se zašklebí

H: A co chceš ty?

U: Zmizet.

H se zmateně zamračí.

U: Zmizet někam daleko, odejít, někam, kde se lidi mezi sebou zdraví, kde mají fontánky na vodu na ulicích a parky, kde můžeš jen sedět a poslouchat, jak šumí stromy, vzdálený hlasy lidí a cyklistů, co kolem tebe projedou. A ani na chvíli nejseš sám. Nemít povinnosti, žádný očekávání, žádný omezení (*U se ztrácí v představách a působí dojmem, že přítomnost H nevnímá, je někde v budoucnosti a vidí krásné věci*)

H: Hezká utopie. Akorát že mi to zní jako život bezdomovce.

Jako by U někdo uhodil, najednou nemá slova. Sevře pěst kolem krajíce ve své ruce.

H: Promiň, to-

U: Ještě jsem si nevybrala svoji odměnu.

H se zatváří utrápěně, když U pozvedne krajíček.

U: Hele, když si ho takhle zmačkáš, (*vezme H ruku a vloží do ní chleba, pak pěst zavře, H se tváří skepticky*) Tak pak chutná trochu jako těsto na pizzu!

Kontrolka na kameře začíná blikat.

U: Neboo třeba knedlík s jahodama, (*zkusí mu nacpat ten žmolek do pusy, on ucukne a usměje se, to se opakuje několikrát*), se švestkama, s borůvkama, s meruňakama-

U cpe H do pusy chleba a oba se smějí, H prská drobečky.

Po zemi přijde tác se dvěma houskami a hrozny vína.

Oba se zastaví a jen sledují tác, pořád těsně u sebe, pak se podívají na kameru a jeden na druhého.

Tma.

Šestý obraz

H, U

V místnosti je tma. S lidským pohybem se rozsvítí ponuré světlo, aby mu snad neunikl jediný pohyb, který by soutěžící mohla udělat, ale zároveň, aby neprobudilo toho druhého. Ponuré světlo sleduje U jako záře pronásledující svatou, když se zvedá a přistupuje ke stojanu v rohu místnosti. U se tváří velmi vážně a metodicky vybírá, co vezme. Na stojanu je rozvěšena řada zvláštních, křiklavých i decentních tretek, klobouků, boa, škrabošek, korálů a kabátů. Vybere černou masku.

U si připíná masku na tvář a připomíná nočního tvora, který nechce být spatřen. Poté vybere druhou masku, červenou a lesknou a přistupuje ke spícímu H doprovázená světlem. Sedá si k jeho hlavě a pomalu, až obřadně mu nasadí masku na tvář, připomíná to pohřební rituál. U přechází k pohozenému zrcadlu, které je potřísněné rozmazanou barvou, zničený obraz, a utře ho kouskem svého tilka. Pak ho zdvihá a přichází k H, který se probudil a s maskou na tváři nehybně stojí ve středu místnosti.

U vloží zrcadlo H do rukou. Vše provádí velmi pomalu. H stále nic neříká, jen tam stojí, U si ho nastaví tak, aby stál zády k blikající kameře.

U vytáhne z kapsy džínů rtěnku a na zrcadlo napíše: CHTĚJÍ NÁS

Pak U prudce strhne H masku a toho ozáří světlo v plné síle, U si rychle lehá do svého vyznačeného obdélníku a zavírá oči.

H chvíli nic neříká, mžourá proti světlu a tváří se překvapeně.

H: Dávalo to perfektní smysl. *(jako by mu z toho bylo zle)*

H *(pomalu, poraženě)*: Nikdy nešlo o malování. Když jsem maloval, maloval jsem ji... A pak ten chleba... Lidi si řekli, co chtějí. Odměnili svoje chočený myšičky za kousek, na který se takovou dobu třásli.

H nakopne tác s dobrým jídlem.

H: Snaživka a sabotér, dva dokonalý protiklady. To jejich poštučování přerostlo v něco víc! Takový upozornění byste chtěli dostat? Kvůli tomu byste na nás koukali?

H pevně sevře rám zrcadla a prohlédne si v něm svůj odraz.

H: Ten obraz... Je dobře, že je pryč. Umění, to je něco skutečného, ale jestli mám prodat sám sebe, přetvařovat se a nedat jim ani kapku pravdy a pak odejít... Jestli je tohle lež, která nás dostane ven, tak budu lhát. Nedám jim to, na čem mi záleží, dostanou jen prázdko malovaný hezkýma slovy. Uvidí svůj vyžebřejší ideál. Udusí se na zamilovaných pohledech. Sehraje jim nechutně romantický příběh, nedostupný, vzdálený, a přesto jenom jejich. A pak, až se dáme dohromady...pak nás pustí. Chtěli přece nás.

Na to se U jako na zavolání zvedne.

Nesměle se na sebe usmějí, H se po U natáhne, ona mu se smíchem ucukne, sedne si na zem a připraví si pěst na dlaň. Kamera se zapíná.

H se k U rychle přidá.

H a U: KÁMEN, NŮŽKY, PAPIÍR...STOP!

H a U sedí naproti sobě, oba s napřaženou dlaní symbolizující papír, tedy remízu. Oba pozorují dlaň toho druhého a pak se k sobě pomalu natahují prsty, až se dotknou a vzájemně propletou, tak, že se jejich ruce spojí.

Kamera se vypíná a po zemi přijíždí krabice se dvěma měkce vyhlížejícími dekami a bonboniérou ve tvaru srdce.

U se radostně zasměje a vrhne se H kolem krku.

H *(šeptem)*: Sežrali to i s navijákem.

U *(hlasitě)*: Že jo!

U se prohrabuje v peřinách a tiskne si je k tváři. H ji pozoruje a bere do ruky bonboniéru. U si jednu peřinu obmotaná kolem se jako motýlí kuklu a zvedá se. Opatrně dojde k H, ale pak se otočí a jde směrem k zrcadlu. Nadechne se a začne mluvit.

U: H? Já jen, řekneš mi teda, jak ses sem dostal? Teoreticky na to mám nárok.

H: Jakej nárok prosím tě?

U: No díky mně teď budeme mít na čem spát. A předpokládám, že čokoláda chutná i tobě, ne?

H: Fajn. Bouračka.

U: Aha. Ale...

H: Ale co, je to málo? Nejspíš se muselo stát něco, díky čemu mě nebudou hledat, že? No, tak to tě zklamalo. Stalo se přesně tohle.

U mlčí, H se trochu zklidní a pokračuje.

H: Řídil jsem a táta jel vedle mě. Hustil do mě, jak jsem neschopnej, že marním svůj talent. Zlomilo se to v něm, už neměl na co být hrdej, protože jsem zklamal. Prej že si můžu dovolit trochu tý extravagance, když chci být umělec, dát si pauzu, ale neprosedět ji u telky. Tak jsem mu řekl, že s ním už jet nehodlám, ale byl to on, kdo vystoupil, řekl mi, ať si to srovnám v hlavě a až se ukážu doma, ať laskavě vím, co chci dělat se životem.

U: Televize. Neříkej mi, žes trávil veškerej svůj čas u televize?!

H: Tohle tě zaskočilo?

U: Jo, přesně tohle! To se pak nediv, že ti řekl, ať si to srovnáš v hlavě.

H: Dělal jsem i jiný věci... Jezdil autem na projížďky, ven z města, povídal si s kámošema a tak...

U (*vážně*): Někdy mi nedochází, že tvůj příběh je docela smutnej, H.

H: Tak televize není-

U: A co ta nehoda? Jak se to stalo?

H: Víím já? Napálil jsem do stromu, nebo to byla značka? A probudil jsem se tady...

U: A táta?

H: Nevím. Byl to asi jeho první a očividně taky poslední pokus o životní lekci.

U: Nevíš? To je všechno? Vždyť je to tvůj táta, přece tě musí hledat.

H: Podle něj přijdu až se srovnám. Jenže já se nesrovnám, nevím, co chceš ještě slyšet. Někdy přemýšlím, jestli jsem ten volant nestrhnul schválně...

U: Ne.

H: Jak ty to můžeš vědět?

U: To bys neudělal.

H: Lidi dělají různé věci, když nevědí, co se životem, U. A co ty?

U: Co já dělám?

H: Jak ses sem dostala?

U (*nadechne se*): Nevzpomínám si. Tam, kde žiju je dost míst, kam bys neměl chodit. Není to úplně sluníčková oblast, ale ráda jsem chodila na průzkumy, toulala jsem se, kde jsem neměla. Mám dojem, že...že jsem vlezla do šachty a propadla jsem.

H: Proč bys to dělala, prosím tě?

U: Lidi dělají různé věci, když nevědí, co se životem.

Intermezzo

Moderátorka, Pověřený

Nacházíme se v šatně Moderátorky v jakémisi televizním studiu, sedí v županu a pročítá si svůj scénář.

Moderátorka: Komfortní zóna zažehla láskou...

Do místnosti vstupuje Pověřený, je to muž v bílé košili a drahých botách okolo čtyřicítky.

Moderátorka (*Pověřenému*): Ehm, já jen, já se...chtěla jsem se zeptat, jestli bych...
Jestli bych nemohla točit o něčem jiném?

Pověřený: Tady si ale nevybíráme, co bude ve vysílání, to snad víš, ne?

Moderátorka: Jenže už je to měsíc, každý den mluvím jen o Zóně, bude to moje nálepka už to vidím... „Ta holka, co nás straší...“

Pověřený: A není to skvělá reklama?

Pověřený odejde a Moderátorka zůstává sama se svým scénářem. Zhluboka vydechne a položí si čelo na stůl, když hlavu znovu zvedne vidí v odraze zrcadla Maskované, stojící za ní. Maskovaná jí pohrozí prstem.

Sedmý obraz

H, U

U tančí na písničku, která se line z nového reproduktoru na kosmetickém stolku. Točí se jako pomatená, zpívá si a domýšlí si slova. H ji pozoruje a uculuje se. Kamera svítí a všechno ozařuje teplé růžové světlo. V jednu chvíli začne H parodovat U, předvádí její pohyby a grimasy. U si ho všimne.

U (*s obviněním*): Ty! Co to bylo?

H: No, jedna velmi nadaná tanečnice...

U: Mhmm. Tak se ukaž, jestli to umíš líp, no prosím.

H: To bys nechtěla.

U: No, tak teda nic. Když se bojíš...

H: Počkej!

Hudba zrychlí, oba tančí jako šílení, strkají do sebe, pošťuchují se a jeden druhého napodobuje. Po chvíli přijíždí odměna v podobě obloženého talíře a dvou polštářů. Kamera se vypíná.

U vypískne a skočí do polštářů, na kterých se rozvalí.

U: Už víš, co budeš dělat, až tady nebudeme?

H se zarazí.

U: Jako až budeme venku, chápeš?

H: Jo, myslím, že tuším. Nebudu se hlásit na další školu. Zatím ne. Ale už nechci být zavřenej doma a litovat se. Chtěl bych si zařídit prostor, kde bych...kde by i další lidi mohli rozvíjet svoje nápady a myšlenky. Jestli se vrátíme-

U: Až se vrátíme.

H: Otevřu si galerii. Lidi tam budou moc dávat svoje věci, budou tam na nich pracovat, jak dlouho budou chtít. Chci, aby věděli, že umění potřebuje čas. Tak jim ho dám, i sobě, dám nám čas a prostor a pak...kdo ví? Třeba něco prodáme.

U se upřímně usmívá.

U: Vrátíš se domů?

H: To se uvidí, ale jo, rád bych, upřímně bych rád. A co ty? Zmizíš do parku k fontánkám, nebo se vrátíš...k rodině?

U: A na co se budete zaměřovat? Dáš prostor i sochařům, lidem, co vyšívaj?

H: Teď je řada na tobě.

U: Mě zajímá, jak moc to máš promyšlený, jestli neblafuješ. Co když to taky hraješ na lidi třeba jako vedlejší plán, kdyby nám tohle nevyšlo?

U (*stylizovaně*): Cesta zhrzeného umělce, chcete-li, navštívit moji galerii, nejdřív mě odsud sakra dostaňte!

H: Tohle si o mě myslíš? Víš, kolikrát jsem přemýšlel, jak se odsud dostat, předtím, než... Když jsem nemohl pozřít sousto, když mě můj vlastní žaludek zevnitř požíral! Byl jsem připravenej použít pilník na stole, zkoušel jsem, jak moc je ostřej, několikrát denně, abych si ověřil, že by to kdyžtak zabralo! Ale pak, přišla nějaká naděje, tys tomu věřila a já věřím tobě. Nebo bych snad neměl?

U se tváří vyděšeně, zaletí očima ke kameře, ale červená tečka nesvítí, nikdo je teď nenatáčí, teď nehrají, nemůžou dostat trest, ani odměnu.

U: Nežlob se, prosím. Tohle jsem nechtěla. Bylo to ode mě hnusný, měla jsem se držet.

U (šeptem): Nevěděla jsem, že tolik trpíš.

U se trochu lesknou oči.

H: Půjdeš domů?

U: Cože?

H: Až se dostaneme ven. Půjdeš domů?

U se trochu bolestně zasměje.

U: Teta si nejspíš nevšimla, že jsem pryč.

U přichází ke stojanu, drží se jednou rukou a obtáčí se kolem něj.

U: Nebude vědět o světě, po takový době bude lapená v tunelovém vidění, i kdybych vedle ní krvácela, nevšimla by si toho.

H: Teta je nemocná?

U: Tuhle nemoc si způsobila sama, dobrovolně. Každý den jí zvala a každý den se jí oddávala. Víš, co je zvláštní?

U přechází k zadní stěně a přjíždí prsty po písmenku H.

U: Tvý jméno a ta nemoc, co má teta. Jako by mě to pronásledovalo.

H: Háčko? Ona bere...?

U: Neříkej, že tě to mrzí, mě to nemrzí, zaslouží si to.

H: To neříkej.

U: Klidně to řeknu ještě tisíckrát, patří jí to. Nepracovala a měla žít dítě, sakra, vždyť ona nebyla schopná dojít ani na pracák, aby něco dostala. Je se pomalu rozkládala a mě táhla s sebou. Ale díky ní jsem se o sebe naučila postarat, díky její neschopnosti jsem nám udržela byt.

H: Kolik ti je, U?

U (vesele): Není slušný ptát se holky na věk.

H: Já jen, že když jsi pracovala tak brzo, to muselo být hrozně těžký.

U: Nejsme tady, abychom se litovali. A vůbec, minulost je minulost a víš, co to ještě je, nuda!

U vyskočí a vytáhne H na nohy. Kamera se rozblíká. A H trochu svěsí ramena, býval by v konverzaci pokračoval, ale věděl, že teď to nemá cenu, ne když byl čas na divadýlko.

U: Dáme další kolo?!

H: S tebou vždycky.

U pustí přehrávač, ale ozývá se pomalá táhlá hudba. Světla se proměňují a oni dva stojí proti sobě. Přichází k sobě, aby se střetli, ale U na poslední chvíli uhne. Chodí jako připevnění na koleje, ze kterých nemůžou sjet, světlo utváří mystickou atmosféru. V jejich tvářích je čím dál větší touha a zoufalost, chtějí k sobě, ale z nějakého důvodu nemohou. A pak se U zastaví a v napětí hltá H očima, volá ho beze slov. Začíná hrát jemná klavírní hudba.

U stojí ve středu místnosti a H dojde za ní a zastrčí jí pramen vlasů za ucho. U se začervená a uhne pohledem. H se k ní natáhne blíž, přivine si ji a nakloní se k ní jako by ji chtěl políbit. Ale U zamrzne. Dívá se skrze ně, je ochablá jako hadrová panenka. Vše natáčí kamera.

Světlo je stále mystické a hudba romanticky vyhrává, ale k výjevu se to nehodí. H zůstává v roli, sklání se k ní, aby U poprvé políbil. Ale U do H prudce strčí, až hekne, ale nepouští ji. U se třese, tiká očima po místnosti jako chycená do pasti. Pak šlápne H na nohu a strčí ho ještě jednou, je jako divoké zvíře. Potácí se pryč, roztřeseně dýchá a zůstává stát ve středu místnosti. H se dává dohromady.

H: U! Sakra!

H běží ke kameře a zuřivě ji zakrývá prsty. U stále stojí tak, jak ji H nechal. Začínáme slyšet hlasy, H je skryt ve tmě a nereaguje na ně. Ale v očích U je vidět narůstající strach, je patrné, že jsou to myšlenky nebo snad vzpomínky, které se odehrávají U v hlavě.

Chlapský hlas (*hrubě*): Co to děláš?

U: Máš tu hezký knížky.

Chlapský hlas: Hele, na tohle nemám čas, pak si nějakou klidně vezmi, ale teď' pojd' sem.

U: Tak dobře.

Chlapský hlas: Ták, ukaž, no.

U: Ne, já... Počkejte.

Chlapský hlas: Co je zas? Neškubej sebou.

U: Já nechci. Dejte to pryč!

Chlapský hlas: Hele, já toho mám už dost, svlíkej. Chceš prachy? Hele, tetičku moc dobře znám, ta ti obědy nezaplatí, takže buď' budeš poslouchat, nebo mi dojde trpělivost a jednu dostaneš.

U: Ne, přestaňte!

Slyšíme zvuk kousnutí do masa.

Chlapský hlas: Jau! Ty čubko malá! Myslíš si, že utečeš?! Kam lezeš?! Myslíš, že si pomůžeš. To je šachta, zabiješ se!

Ozývá se tlumený dívčí výkřik.

Hlasy rázem umlknou a nastává ticho.

U se zakryje pažemi a odchází si sednout k zrcadlu, kde se roztřeseně upravuje. Ale kamera nenatáčí.

H (přechází k zrcadlu, ve kterém vidíme záda U): Co ti přelítlo přes nos...

H smaže nápis na zrcadle a načrtne dívčí postavu. Promluví k ní jako by nevěděl, jak její živou verzi oslovit, jak se jí zeptat na to, co se odehrálo.

H (zoufale): Říká se, že lidem nevidíte do hlavy. Nevidíte jim do hlavy, ale vidíte jim sakra do očí!

U se za jeho zády zvedá jde ke stojanu. Vezme z něj boa, obtáčí si ho kolem krku jako by samu sebe škrtila. H svírá zrcadlo a rozmlouvá s obrazem U.

H: A já viděl surovej strach, paniku, najednou jako by ti náš plán, celá ta naše hra nic neříkala, bylas mimo, někde daleko, odštížená a úplně pomatená. Lidi měli očekávání! Sami si řekli o to, co chtějí a my to měli jen splnit! Takhle to bylo jednoduchý! A pak takhle přece romantický příběhy nevypadají, takhle ne...

U si boa obtočí kolem rukou a vznešeně se nese k zadní zdi místnosti. Ze země sebere rtěnku, kterou tam H pohodil.

H: Jenže já tu nemůžu zůstat, musíme se přizpůsobit situaci, udržet si publikum, jehož pozornost je asi tak stálá jako kouř. Ale po čem lidi prahnou, co je láká stejně jako láska?

Voice over hlasem U: Někdy vám ujede ruka.

U přistoupí ke zdi a rtěnkou napíše jediné slovo: NÁSILÍ

Intermezzo

Moderátorka, Maskovaný, Maskovaná

Jsme opět v neurčitým prostoru s promítacím plátnem. Na něm teď běží stále dokola záběr U, která odstrčí H před jejich prvním polibkem. Záběry jsou velmi detailní a U vypadá jako násilnice. Před plátnem stojí židle a na ní ženská postava tisknouce si paže k tělu.

Moderátorka: Já už dál nemůžu.

Maskovaný: To je možný.

Moderátorka: Končím, prosím, tohle mi za to nestojí... V televizi znamenám špatný zprávy.

Maskovaná: Bylas tehdy podobná, vid'?' Hezká tvářička, výrazná... Ale nedokázalas dotáhnout věci do konce... A my poprvé udělali tu výjimku, vytáhli tě ven a dostali tě do televize.

Moderátorka: A co z toho mám?! Lidi s mě pojí se strachem, s hrůzou, kdo ví, jestli si mě ještě nepamatují z doby když-

Maskovaný: Nepamatují, tehdy se nevysílalo živě, bylas naše první, ty a ten...kluk.

Moderátorka: Nemá to cenu, já o tom už nikoho informovat nechci!

Maskovaný: A když ti řeknu, že pro tebe budeme mít brzy jinou práci?

Maskovaná podá Moderátorce desky a plakát. Moderátorka si zacpe pusu, aby zastavila slzy štěstí.

Osmý obraz

H, U

Jsme opět v místnosti H a U. H si nevšímá zdi s nápisem a pohled má upřený do země. U stojí za ním se rtěnkou stále v ruce.

H: Neptal jsem se tě, co to včera mělo znamenat. Ale snažil jsem se přemýšlet prakticky, jako dramaturg týhle show. A ty nesmíš dělat, že nevidíš, do čeho jsme se dostali. Co lidi asi vidí?!

H (*stylizovaně*): Slečně U přeskočilo a tím poslala veškerý plány životem znovu motivovaného pana H do kanálu.

H se hystericky směje, a to přechází skoro do pláče.

U: Takhle to neskončí. Víš, po čem lidi touží stejně jako po lásce?

H ukáže na svoji červenou tvář od její facky.

H (*ironicky*): Po násilí?

U: Ne, H! Po pomstě! Jak asi muselo některým lidem být, když nás spolu viděli, těm, co je ten druhý zradil, nebo těm, kteří by prodali duši za jediný polibek od člověka, co je nevidí? Vře to v nich! Vidí něco, co nikdy nezažijí, ne tak, jak by si přáli, a my, my to máme, my můžeme být jejich terč, nás by mohli chtít vidět trpět! Jako pomstu za svoje bolesti!

H: Výborně. Takže to bylo plánovaný. A kdy ses rozhodla, že budeš měnit plány, aniž bys to se mnou probrala? Neřeklas mi o tom, aby byl můj šok uvěřitelnější!

U: Ty si myslíš, že nám nikdo nezávidí? Že by třeba neměli větší radost, kdyby se nám to nepovedlo?

H: Nepovedlo?! Kdyby se nám to nepovedlo, tak bychom oba hnili někde ve stoce! Ještě ráda by ses vrátila k tetičce, oproti tomu, co nás čeká, pokud se nám to nepovede. Nedělej blbou, U, víš dobře, jak to chodí.

U: Poslouchej mě, prosím, H! Tohle je příležitost, můžeme z toho dost vyždímat. Někdo tam venku nám musí závidět. Jako třeba ty, ty se přece nedokážeš napojit na faleš, na něco, co je až moc hezký, moc perfektní. Chceš, aby to ukázalo pravou tvář! Frustruje tě to, tak jim dáme možnost vybit si svoji frustraci prostřednictvím nás!

H: Tyhle zvraty se mi nelíbí.

U: H, to je právě ono, ty myslíš, že to vydržíme? Hrát si na lásku další měsíc, bez problémů, jen sluníčko a pohoda? Koho to pak ještě bude bavit?

H: O co ti jde?

U: Musíme změnit dynamiku tohoto vztahu.

H (*jemněji*): U, já chci pryč, vážně, ani nevíš, jak, ale já bych nevěděl, jak to udělat. Ani nevím, jak bych nějaký násilí vyvolal, co bych řekl, nemám s tím žádný zkušenosti...
Nechci ti přece-

U mu zacpe ústa rukou a svojí druhou rukou rozmaže text na zrcadle. Dlaň obarvenou rudou pak přitiskne na svoje ústa a zanechá na nich obtisk svojí ruky.

U (*odevzdaně*): Já ti poradím.

Voice over hlasem U: Ale vše záleží, na tom, jak s chybou naložíte.

Intermezzo

Po scéně přebíhá několik černě oblečených lidí, vypadají jako členové štábu. Světlo je tlumené a ti lidé na sebe něco pokřikují, jsou to běžné instrukce týkající se světla, mikrofonů a kamery. Vypadá to jako televizní studium chystající se na přenos.

Devátý obraz

Moderátorka (pouze hlas), H, U

Jsme opět v místnosti U a H. H sedí na židli a U stojí za ním. Kamera natáčí.

H: Proč mě nechceš?

U: Změnila jsem názor.

H: Předtím jsi mě chtěla.

Z prostoru odnikud se ozývá hlas moderátorky, jsou to nejspíš útržky dialogu, ale slyšíme jen to, co říká ona sama. Postavy hlas nevnímají, ani nemůžou, odehrává se v jiném časoprostoru jakoby o několik kroků napřed.

Moderátorka: Vážení televizní diváci, během několika posledních měsíců jste se mohli setkat s fenoménem nebezpečné ilegální reality show Komfortní zóna.

U: Nebud' jak malej, prostě už to tak není.

H: Beze mě nejsi nic, nedostaneš se odsud, nedostaneš se vůbec nikam.

Moderátorka: Připomínáme, že sledováním Komfortní zóny podporujete dehumanizaci, manipulaci a bezúčelné násilí.

U: To je to křehký mužský ego, jakmile o vás nemá nikdo zájem, něco se ve vás nalomí, a to vy nemůžete snýst!

Moderátorka: Ted' ale vážení diváci, přivítejme jedinečného hosta. Oběť této fanatické ilegální reality show.

H: Tos přehnala.

U se zasměje a vykročí od něho, H ji ale silně popadne za paži.

Moderátorka: Mohu vám nabídnout vodu? Máme perlivou i bez bublinek.

U: Pusť mě, idiote, běž si zchladit hlavu.

H s ní trhne a U skončí na zemi.

H: Takhle se mnou mluvit nebudeš!

U sedí na zemi, je v šoku. H stojí nad ní a ukazuje na ni výhružně prstem.

U: Běž do prdele. U si odplivne směrem k H a upravuje si shrnuté tílko, zatímco se zvedá.

H: Ty špíno! To bylo sladkejch řečí a najednou ti z pusy lítá tohle? Víš, já jsem tě chtěl políbit. No a ted' nemáš slov, co?

Moderátorka: Přiznám se, že mě váš příběh fascinuje. Byla to někdy láska?

U: Zas o tolik jsem nepřišla.

H: Cos to řekla? Zopakuj to!

Moderátorka: Promiňte, to bylo neprofesionální.

U: Že jsem o nic nepřišla.

H vlepí U facku, až jí odletí hlava do strany.

Tady je vidět, jak H zaváhá, je vidět, že ho vyděsilo, co udělal. U na sobě nenechá nic znát. Ani si nepromne tvář, ale dál na něj vzdorovitě kouká.

U: To je všechno?

Moderátorka: Půjdeme dál.

U zjemní.

U: Takhle to nemuselo dopadnout. Když si přiznáš, že to nikdy nebudu já, ale holt někdo jiný.

U bere H tvář do dlaní.

U: A ten člověk tě bude mít rád a ty jeho, bude to krásný, na mě zapomeneš a-

H: Mlč!

U: Na světě je tolik dalších holek, nesmíš se tolik bát, H. Chci, abys byl šťastnej, aby sis otevřel svoji malou galerii, abys tam zval mladý lidi, co budou tvořit, i když to nebudu já, kdo bude po tvém boku.

H: Drž hubu!

H přirazí U ke stěně a škrť jí. On na ni vyděšeně třesť oči. U ho bere za obě ruce a přitlačí si je na krk.

U: H, to bude dobrý. Věř mi.

Moderátorka: Jak se teď cítíte, když je po všem?

H po tvářích tečou slzy.

U kopne H do kolena, škrť jí málo a on přitlačí.

U se po chvíli zhrouť na zem a H ji chytí v pozici jako při pádu důvěry. Položí ji na zem a dívá se po kamerách.

H: Mám se snad uklonit?! Tak co? Tady to máte, přesně to, co jste chtěli!

H přejde všechny kamery, je nesnesitelné ticho.

H si k U kleká a jemně se dotýká její tváře.

U (*tiše*): Nezlob se.

U vytáhne z kapsy pilník a jedním tahem H nakreslí rudou čáru na hrdle.

H je v šoku, snaží se postavit a pak padá k zemi.

U: Každý příběh potřebuje hrdinu a každý potřebuje padoucha. Promiň, nešlo to jinak.

Moderátorka vstupuje na scénu a ocitáme se v televizním studiu.

Moderátorka: Dejte si načas.

H se zvedá a odchází, ve dveřích U věnuje ještě jeden poslední pohled.

Tma.

Desátý obraz

Moderátorka, U, H

Rozsvítí se světla a vidíme uhlazenou moderátorku sedící na gaučiku, teď vystupuje ve vlastním pořadu. Vypadá mnohem sebevědoměji a je paní na place. Nad Moderátorkou svítí logo pořadu: Dobré poledne

Moderátorka: Bude lepší, když přijde zleva, no tady, kolem gauče, bude v pohybu, líp se na to bude koukat. A nemalujete ji. Bude vypadat, že se má kdovíjak dobře a my si tu děláme z lidí prdel. Chci něžné stvoření, bez příkras, někoho, kdo byl donucen, ale dyť víte...

Hlas: Jedeme živě za 3 2 1

Moderátorka: Vážení televizní diváci, během několika posledních měsíců jste se mohli setkat s fenoménem nebezpečné ilegální reality show Komfortní zóna. Připomínáme, že sledováním Komfortní zóny podporujete dehumanizaci, manipulaci a bezúčelné násilí.

Moderátorka: Teď ale vážení diváci, přivítejme jedinečného hosta. Oběť této fanatické ilegální reality show. Slečnu Uršulu Konvalinkovou, traumatizovanou hrdinku, která unikla psychopatovi, jehož sama zneškodnila.

U přichází, zastaví se před gaučem. Moderátorka jí pokyne ať gauč obejde.

U si sedá, na tváři má otupělý výraz.

Moderátorka: Mohu nabídnout vodu? Máme perlivou i bez bublinek.

U nereaguje.

Moderátorka: Přiznám se, že mě váš příběh fascinuje. Byla to někdy láska?

U po ní střílí pohledem.

Moderátorka (*falešně*): Promiňte, to bylo neprofesionální. Půjdeme dál... Jak se cítíte teď, když je po všem? Dejte si načas.

Kamery, za kterými stojí postavy v černé míří na U jako zbraně. U se ale nemá k odpovědi. Moderátorka jí věnuje výhružný úsměv, který říká všechno, jenom ne: dejte si načas. Kamery ji teď nesnímají, může si to dovolit.

U: Trvalo dlouho, než jsem si přiznala, že mě to posílilo. Zóna byla příležitost, on ji ale nedokázal využít... Dodnes cítím tlak jeho zvěřských rukou na své průdušnici... Vytvořil pravidla, podle kterých nemohl vyhrát. Násilník by neměl nikdy zvítězit.

Moderátorka se tváří soucitně. Světla ve studiu náhle zhasnou. Moderátorka zmizí. U se ocitá sama.

H přihází mezi lidmi s kamerami s černou maskou v ruce, nasazuje jí U na tvář a zezadu ji pevně objímá. Jednou rukou jí hladí po tváři, zatímco U sebou bez dechu cuká.

Všechno pohlcuje tma a my vidíme jen dvě prosící oči pod maskou.

H: Tys napsala pravidla.

KONEC